

ἀνεψιότεκνος. Διὰ τὴν ὁμοίαν σύνθεσιν πβ. *ἀδερφο-τέκνι.

*Ὁ υἱὸς τοῦ ἐξαδέλφου. Συνών. ἀνιψιότεκνος. Πβ. ἀνίψι 1, ἀνιψιὸς 1.

ἀνιψιότεκνος ὁ, ἀμάρτ. ἀνιψιότεκνος Κύπρ.

*Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀνεψιότεκνος. Ἰδ. Δουκ. λ. ἀνεψιότεκνος. Διὰ τὴν ὁμοίαν σύνθεσιν πβ. ἀδερφο-τέκνος.

*Ανιψιοτέκνι, ὁ ἰδ.

ἀνιψος ἐπίθ. Κύθν.

*Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. νίψι.

*Ανιπτος: *Ανιψη εἶμαι ἀκόμη. Συνών. ἀνιπτos 1, ἀπλυτος.

ἀνιψούδι τό, ἀγν. τόπ. ἀνιψούδι Μακεδ. (Γκιουβ.) ἀνιψούδ' Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀν'ψούδ' Μακεδ.

*Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνίψι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦδι.

*Ανιψάκι, ὁ ἰδ.: *Ἡρθι τ' ἀν'ψούδι μ' Μακεδ.

ἀνιψουλλάκι τό, Κρήτ.

*Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἀνιψούλλης.

*Ανιψάκι, ὁ ἰδ.: Καλῶς το τ' ἀνιψουλλάκι μου!

ἀνιψούλλης ὁ. Ἀθῆν. ἀνιψούλλης Κύπρ.

*Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνιψιὸς καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -οῦλλης.

1) *Ἐξαδέλφος Κύπρ.: *Ἡρτεν ὁ ἀνιψιούλλης σου ποῦ τὸ χωρόν. || Ἀσμ.

Εἶντα *θεῖς, ἀνιψιούλλα μου, τδ' εἶσαι λαουρκασμένη, λαουρκασμένη τδ' ἄρρωστη τδαὶ παραπονεμένη;

(λαουρκασμένη = χωρὶς ὄρεξιν, ἀδιάθετος). Συνών. ἀνίψι 1, ἀνιψιὸς 1, ξάδερφος. 2) *Ανεψιὸς μικρὸς τὴν ἡλικίαν Ἀθῆν. Κέρκ.: Ἀσμ.

*Ἀπὸ τί σ' ἔχω, ἀνιψιούλλα μου, ποῦ πρωτοθεῖα μὲ κράζεις; — Δὲν εἶμαι τσ' ἀδερφῆς σ' παιδί τοῦ μαυροπαδρεμένης; Κέρκ. Συνών. τοῦ θηλ. ἀνιψιδίτσα.

ἀν-κι-ἀν σύνδ. Πόντ. (Χαλδ.)

*Ἐκ τῶν συνδ. ἀν καὶ ἀν. Ἰδ. *ΑνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 45 (1933) 34.

*Υποθετικὸς σύνδεσμος διὰ τοῦ ὁποίου εἰσάγονται προτάσεις 1) *Υποθετικαὶ σημαίνουσαι ὅτι ἡ ὑπόθεσις δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ἀπολύτως πιθανὴ καὶ προσδοκωμένη: *Αν-κι-ἀν ἔρδεσαι, φέρο με τὸ κοδῖνι (κόσκινο) Κοτύωρ. 2) Παρακελευσματικαὶ ἀνανταπόδοτοι, ἐν αἷς ἀπετριβῇ ἡ ἔννοια τῆς ὑποθέσεως, ἡ δὲ παράλειψις τῆς ἀποδόσεως προῆλθεν ἐκ τῆς ἐν τῇ παιδιᾷ μοναῇ ἡ ζυγὰ φρ.: *Αν-κι-ἀν εὐρήκ'ς ἀτο! ἤτοι ἀν εὐρῆς τί περιέχει ἡ χεὶρ μου, μονὰ ἡ ζυγά, θὰ τὸ λάβῃς. *Αν-κι-ἀν ἐγνωρίζῃς ἀτον! (ἀν τὸν γνωρίζῃς!) *Αν-κι-ἀν ἐφτάντς με! (ἀν μὲ φθάσῃς). *Αν-κι-ἀν πᾶς (πήγαινε τάχιστα).

Πβ. ἄμα Β 2, ἄμποτε 1, ἀν, ἀνέν, ἀνίσως.

ἀννάλι τό, Λέσβ. (Μυτιλήν.) ἀνάλ' Θράκ. (Μάδυτ.) ἀννάλια ἡ, Λέσβ. (Ἀγιάσ. Μανδαμᾶδ.) *ννάλια Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ.

*Ἐκ τοῦ Λατιν. *annalis*. Ὁ τύπ. ἀννάλια ἡ, προῆλθεν ἐκ τοῦ πληθ. τοῦ τύπ. ἀννάλι.

1) Τὸ αἷμα τὸ ὁποῖον ἀφαιρεῖ τις καθ' ἕκαστον Μάιον ἐκ τοῦ ποδὸς διὰ λόγους θεραπευτικοὺς ἐνθ' ἀν.: Πῆρα ἀννάλι Μυτιλήν. || Φρ. Παίρνουν ἀννάλια (προκαλῶ τραῦμα διὰ μαχαίρας εἰς τὴν κνήμην ἀποσπῶν τεμάχιον κρέατος πρὸς ἐπίδειξιν γενναιότητος) Λέσβ. Βγάνει *ννάλιες

(συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κρήν. 2) Ἡ οὐλὴ ἐκουσίως κατενεχθέντος τραύματος Λέσβ. (Ἀγιάσ.): Εἶχι τὰ πονδάρια δ' γιμᾶτα ἀννάλις 3) Φυτόν τι χρησιμοποιοῦμενον ὡς μαγικὸν φίλτρον, ὅπερ ἐπιδενόμενον εἰς τὴν χεῖρα ἀνδρός, τὴν ὁποίαν ἔνεκα τῶν ἐρεθιστικῶν αὐτοῦ ιδιοτήτων ἀμύσσει ἐλαφρῶς, καταπεῖθει τὴν ἐρωμένην του νὰ συγκατατεθῇ εἰς τὸν μετ' αὐτοῦ γάμον Θράκ. (Μάδυτ.): Ἀσμ.

Κὶ τοῦ ἀννάλ' ἰρώτησα κὶ *κείνον μὲ τοῦ εἶπι πῶς μ' ἀγαπᾷς ψυχόπουνα κὶ ὄχι μαριουλιμένα (ἐπὶ φρ. ἦν λέγει ὁ ἐπιδένων εἰς τὴν χεῖρα του τὸ ἀννάλι).

*Αννας ὁ, λόγ. κοιν.

Τὸ Ἑβρ. ὄν. *Αννας.

Μόνον ἐν τῇ παροιμ. φρ. Ἀπὸ τὸν Ἀννα'ς τὸν Καϊάφα (ἐνν. πηγαίνω ἢ στέλνω), ἥτις ἐλήφθη ἐκ τῆς Κ.Δ. (πβ. Ἰωάνν. Εὐαγγ. 18,24 «ἀπέστειλεν οὖν αὐτὸν ὁ Ἀννας... πρὸς Καϊάφαν») καὶ χρησιμοποιοῦται συνήθως ἐπὶ παραπομπῆς ὑποθέσεως τινος ἀπὸ τινος ἀρμόδιου εἰς ἕτερον ἀρμόδιον συνήθως ὑπάλληλον (πβ. καὶ ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,377).

ἀννώνα ἡ, Ἀθ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀννώνας ὁ, Ἀθ. Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀννώνα, ὁ ἐκ τοῦ Λατιν. *appona*.

Τὸ διὰ τὴν οἰκιακὴν ἢ μονῆς χρῆσιν ἐτησίως ἀναγκαιοῦν ποσὸν τροφίμων, ἰδίᾳ σίτου ἐνθ' ἀν.: *Ἐχει τὴν ἀννώνα του Χαλκιδ. Συνών. σοδεῖα.

ἀνογιά ἡ, ἀμάρτ. ἀνογιά Θήρ.

*Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀνογος.

*Απερισκεψία, ἀφροσύνη: *Ἡ ἀνογιά αὐτεῖνοῦ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι μεγάλο πρᾶμα! *Ἡ ἀνογιά σου δὲν ἐμεταστάθηκε. Συνών. ἀλαφράδα, ἀλαφρομυαλιά, ἀλαφροσύνη 2, ἀλαφρωμάρα, ἀλογιστία, ἀμυαλιά, ἀμυαλωσύνη, *ἀναπαλαβωμός, *ἀναπαλαβωσύνη, ἀνοησία 1, ἀνοησία 1, βλακεία, κουταμάρα, κουτουράδα, παλαβωμάρα.

ἀνογος ἐπίθ. Πελοπν. (Τρίπ.) κ.ἀ. ἀνογους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνοος Θήρ.

*Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. νογῶ ἀπὸ τοῦ θέμ. τοῦ ἐνεστ. Πβ. ἄβλεπος. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ ἐπίθ. πβ. ΓΧατζιδ. Einleit. 431 καὶ ΜΝΕ 2,109.

*Ὁ μὴ νοῶν, μωρός, ἀνόητος ἐνθ' ἀν.: Αὐτὸς εἶναι ἕνας ἀνογος Τρίπ. Μά' da ἄνοο πρᾶμα ποῦ'σαι! (da = εἶντα) Θήρ. Μὴν τοῦ ῥίξεσαι, γιατί εἶναι ἄνοος (*ρίξεσαι = συνερίζεσαι) αὐτόθ. *Ανουγα πιδιά εἶνι ἀκόμα, τί πιρ'μέν'ς ἀπ' αὐτά; Αἰτωλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄλαλος 4, ἄμυαλος 1 καὶ ἀνάποδος Α 5 δ.

ἀνοησία ἡ, λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Πόντ. (Κερασ.) ἀνοησία βόρ. ιδιῶμ. ἀνοησίγια Πόντ. (Κερασ.) ἀνοεσία Πόντ. (Χαλδ.) ἀνοησιὰ Μύκ. ἀνοησιὰ Νάξ. (Ἀπίρανθ.) Σκυρ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀνοησία. Ὁ τύπ. ἀνοησιὰ καὶ παρὰ Σομ.

1) *Ανογιᾶ, ὁ ἰδ., κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.): *Ἡ ἀνοησία του δὲν ἔχει ὅρια κοιν. 2) *Ανόητος λόγος ἢ πρᾶξις κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Λέγει ὅλο ἀνοησίες. Μὲ φορὰ ἔκαμα τὴν ἀνοησία. *Ὅλο ἀνοησίες κάνεις, καημένε! *Αφησε τώρα τοῖς ἀνοησίες! κοιν. Εἶδα ἀνοησία ἦτανε πάλε τδεῖνη ποῦ *καμες, γιέ μου! Μέγαρ. *Ανοησίαν ἐποίκα Κερασ. Συνών. ἀνοησία 2.

ἀνοησία ἡ, Πελοπν. (Γέρμ. Λακων.)

*Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνοησία καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα.

1) Ἀνογή, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Τί ἀνοήσιλα ποῦ ἔχει! Λακων. Μὲ τὴν ἀνοήσιλα του τὰ παθαίνει! Γέρμ. 2) Ἀνοησία 2, ὁ ἰδ., Πελοπν. (Λακων.): Τί ἀνοησίλες λέει;

άνοητα ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀνόετα Πόντ. (Κερασ.) ἀνόετα Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀνόητα.

Ἀνοήτως, ἀπερισκέπτως, ἐνθ' ἄν.: Ἀνόητα ἔκαμες νὰ φύγῃς. Ἐφέρθης ἀνόητα κοιν.

ἀνοηταίνω λόγ. σύννηθ.

Τὸ ἀρχ. ἀνοηταίνω.

Φέρομαι ἀνοήτως. Συνών. ἀνεμοκαυκαλίζω, ἀνεμοκεφαλιάζω, ἀνεμοκεφαλίζω.

ἀνόητος ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) ἀνόητους βόρ. ἰδιῶμ. ἀνόετος Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνόετος Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνόητος.

1) Ἀφρων, ἀσύνετος, ἀπερίσκεπτος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.): Τί ἀνόητος ἄνθρωπος! Ἀνόητη γυναῖκα. Ἀνόητο παιδί. Ἀνόητα λόγια κοιν. Μὴ βολὰ ἦτανε ἕνας γέρος τοαὶ μὰ γραιὰ τοαὶ εἶχε-ν-τρεις γιοί, δυὸ ἀνόητ' τὸ ἕνα γνωστικὸ (ἐκ παραμυθ.) Μύκ. Ἀνόετος ἐφάνθες (ἐφάνης) Κερασ. Πολλὰ ἀνόετος ἄνθρωπος εἶσαι! Τραπ. || Φρ. Ὁ ἀνόητος πάντα ἀνόητος εἶναι Πελοπν. (Ἀρχαδ.) || Παροιμ. Ὁ ἀνόητος μουσαφίρης κάνει ἱκράμι τοῦ νοικοκύρι (ἐπὶ ἀνοήτων οἱ ὅποιοι δεικνύουν τὴν ἀνοησίαν των δι' ἀπρεπῶν ἐκδηλώσεων. ἱκράμι = περιποίησης) ἸΒενιζέλ. Παροιμ.² 177,21.

Ὁ ἀνόητος ἔχει μωρολογία | κ' ἡ καρδιά του θέ πολλά (ὁ ἀνόητος εἶναι φλύαρος καὶ ἔχει πολλές ἀξιώσεις, πρὸς τὰς ὁποίας δὲν πρέπει νὰ ἀνταποκρινώμεθα διὰ νὰ μὴ φαινώμεθα ὅμοιοί του) ἸΒενιζέλ. Παροιμ.² 177,20. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄνογος. 2) Ὁ μὴ αἰσθανόμενος τίποτε, ἀναίσθητος, συνήθως ἐπὶ ἀσθενοῦς βυθισμένου εἰς συνεχῇ ὕπνον Εὐβ. (Στρόπον.) Σάμ. (Μαραθόκ.): Οὐλ' τὴ νύχτα ἦταν ἀνόητους κὶ μέσα τὸ αὐγὸς ἐπιασι νὰ συνιφέρῃ Μαραθόκ. Ἀνόητου εἶν' τοῦ πιδὶ ποῦ τὰ πρὸς τοῦ βράδ' Στρόπον. Συνών. ἀγροίκητος Β2, ἀδιάνοιωτος, ἀλάλητος Β3, ἀνανόητος, ἀνωιωστος.

ἀνόθευτος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *νοθευτός <νοθεύω.

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει νοθευτῇ δι' ἀναμείξεως ξένων οὐσιῶν, ἄγνός, καθαρὸς κοιν.: Ἀνόθευτο βούτυρο - γάλα - λάδι κττ. Ἀνόθευτος καφὸς κοιν. || Ποίημ.

Σὰν ὄνειρο 'ς τὰ μάτια μου μπροστὰ

φανῆτε πάλι σφιχταγκαλιστα

μὲ κάλλη ἀνόθευτα, παλληκαρήσια

ΚΠαλαμ. Ὑμν. Ἀθην.² 71.

ἀνοιασιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀνεγνοιασιὰ Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀνεγνοιασιὰ Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀνεγνοιασὰ Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄνοιαστος.

Ἀμέλεια, ἀμεριμνησία, ἀφροντισία ἐνθ' ἄν.: Χαρὰ 'ς τὴν ἀνεγνοιασιὰ του! Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀφροντισιά, ξενοιασιὰ.

ἀνοιαστα ἐπίρρ. Βιθυν. (Κατιρ. κ. ἀ.) ἀνέγνοιαστα Κρήτ. —ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωὴ² 69 —Λεξ. Κομ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄνοιαστος. Ὁ τύπ. ἀνέγνοιαστα καὶ ἐν Γύπαρ. πρᾶξ. Β στ. 545 (ἐκδ. ΚΣάθα σ. 222) «μίλειε μου πούρι ἀνέγνοιαστα».

1) Ἀμερίμνω Κρήτ. —ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. —Λεξ. Κομ. Πρω. Δημητρ.: Γνωμ. Ἐλίγα φάε κ' ἔλίγα πῆ κι ἀνέγνοιαστα κοιμήσου Κρήτ. || Ποίημ.

Πόσες φορές ποῦ ἀλλάργενεν ἀνέγνοιαστα ἀπ' τὴ δίρα μου καὶ βαρετά, σκληρὰ τὰ ὥραϊα χειλάκια,

γνώρισα τῆς ἀνημποριᾶς τὰ κολασμένα βάσανα,

ἦπια τῆς ζήλειας τὰ φαρμάκια

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀμέριμνα, ξένοιαστα.

2) Βαθέως Βιθυν. (Κατιρ. κ. ἀ.): Ἀπόησε κοιμήθηκε ἄνοιαστα. Συνών. βαθεῖα.

ἀνοιαστος ἐπίθ. ἀνέγνοιαστος Βιθυν. Θράκ. (Καλλίπ. κ. ἀ.) —Λεξ. Μπριγκ. ἀνέγνοιαστος Ἡπ. Κρήτ. Λευκ. Παξ. Πελοπν. (Τριφυλ.) κ. ἀ. —ΚΠαλαμ. Δωδεκ. Γύφτ.³ 55 ΠΒλαστοῦ Ἀργὼ 110 ΧΧρηστοβασ. Τιμὴ 14 —Λεξ. Κομ. Περίδ. Ἡπίτ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. ἀνέγνοιαστους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀνέγνοιαστους Θεσσ. ἀνοιαστος πολλαχ. ἄγνοιαστος πολλαχ. ἄγνοιαστους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *νοιαστός <νοιάζομαι. Ὁ τύπ. ἀνέγνοιαστος ἐκ τοῦ μεσν. ἀνεγνοιάστος. Πβ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. στ. 2209 (ἐκδ. WWagner σ. 304) «ἄθλιβος, ἀνεγνοιάστος, ποθοαμεριμνημένος». Ὁ δι' ἀνομ. τύπ. ἀνέγνοιαστος καὶ παρὰ Γερμ. Ὁ τύπ. ἀνέγνοιαστος καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Α 727 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) «ἀνέγνοιαστοι κι ἀμέριμνοι εἰν' τοῦτοι, θυγατέρα».

1) Ὁ μὴ φροντίζων περὶ οὐδενός, ἀφροντις, ἀμέριμνος ἐνθ' ἄν.: Ἀγνοιαστος ἄνθρωπος. Ἀγνοιαστη γυναῖκα πολλαχ. 'Σ ὄλ' τ' τὴ ζωνὴ ἔζ'σ' ἀνέγνοιαστους Ζαγόρ. Ἀνέγνοιαστος ἄνθρωπος αὐτὸς Βιθυν. Πιδάξ' ἄγνοιαστου αὐτεῖνον τώρη, δὲ σ'λλουγατ' τίπουτα Αἰτωλ. || Ποίημ.

Γύφτε ἀνέγνοιαστε, κονβάλησε | καὶ πελέκησε καὶ χτίσε

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

'Σ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάννας | ἐβύζανες ἀνέγνοιαστη,

χωρὶς χολὴ 'ς τὰ στήθη

ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀδιανόητος, ἀμέριμνος, ἀνέγνοιος 1, ξένοιαστος. β) Ἀνύποπτος Λεξ. Δημητρ.: Ἀνέγνοιαστος πομένει ὁ ἄντρας τῆς. Συνών. ἀνέγνοιος 2, ἀντίθ. ἀνέμπιστος γ) Ὁ στερούμενος φροντίδων ἢ ὁ μὴ προξενῶν φροντίδας, ἡσυχος πολλαχ.: Περγάει μὰ ζωὴ ἀγνοιαστη Παξ. || Ποίημ.

Κὶ ὦ ἀγάπες σεῖς ἀνέγνοιαστες ποῦ βρῖσκαμε τὸ βράδυ

ΠΒλαστός ἐνθ' ἄν. 2) Ἐκεῖνος περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐλήφθη φροντίς, ὁ ἀμεληθεὶς Λεξ. Δημητρ.: Ἀνέγνοιαστο ἀμπέλι - λαιοστάσι - περιβόλι. || Παροιμ. Σούρτα φέρετα 'ς τὸ παζάρι καὶ τὸ σπῆτι ἀνέγνοιαστο (ἐπὶ ματαιοσκόλων).

άνοιγáρι τό, άνοιγáριν Πόντ. (Κερασ. Οἶν. κ. ἀ.) άνοιγáρι Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Πόντ. (Ἄμισ. Σινώπ.) —Λεξ. Δημητρ. άνοιγáρ Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) άνεγáριν Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) άνεγáρι Πόντ. (Ἄμισ. Σινώπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. άνοίγω ἀπὸ τοῦ θέμ. τοῦ ένεστ. καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρι. Διὰ τὸν τύπ. άνεγáριν ἰδ. άνοιχτός - άνεχτός.

Κλειδίον ἐνθ' ἄν.: Ἐπῆρεν τ' άνοιγáρ κ' ένοιξεν τὴν πόρταν Σάντ. Τραπ. Χαλδ. Ἐπέλεκες τ' άνοιγáρ 'ς σὸ κλειδὶν άπάν' (ἐπέλεκες = ἀφηκες, κλειδὶν = κλειθρον) Κοτύωρ. || Φρ. Ἀτὲ τ' όσπιτί' τ' άνοιγáριν έν' (ἐπὶ οἰκονόμου) Πόντ. Ἀνοιγáριν καὶ κλειδὶν ένι (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κερασ.

